

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobců: a) A. D. M. D., narozený dne X.
 b) D. P. L. G., narozená dne X.
 oba státní příslušnost X.
 bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
 sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2024, č. j. OAM-211/ZA-ZA11-P09-2024 a rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2024, č. j. OAM-210/ZA-ZA11-P09-2024

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2024, č. j. OAM-211/ZA-ZA11-P09-2024, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2024, č. j. OAM-210/ZA-ZA11-P09-2024, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

1. Žalobci se žalobami podanými dne 25. 6. 2024 k Městskému soudu v Praze domáhají zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného, jimiž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon“).

II. Žalobní body

2. Žalobce a) tvrdil, že je napadané rozhodnutí nezákonné. Dle něj toto rozhodnutí porušuje řadu ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož žalovaný nepostupoval způsobem vedoucím ke správnému zjištění stavu věci, neopatřil si dostatek podkladů, neprovedl označené důkazy, neodůvodnil dostatečně své rozhodnutí a zároveň pochybil, když shledal, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany.
3. Žalobce žádal o mezinárodní ochranu z důvodu obav o svou bezpečnost, neboť mu hrozí pronásledování ze strany venezuelské policie. Po vystudování X. nastoupil v X. roku 2023 do policejní X. ve městě X. Náplní činnosti žalobce bylo například X. Záhy po nástupu si všiml korupčního jednání a manipulování s důkazy. Jednou například X. Důkazy však byly nadřizenými záměrně zmanipulovány a jednomu z mrtvých byla střelba přisouzena. V jiném případě žalobce X. Manžel oběti však následně podplatil lékaře – znalce, který do znaleckého posudku napsal, že na těle oběti neshledal žádné známky násilí. Po těchto zkušenostech dospěl žalobce k závěru, že nechce být součástí takového systému, a chtěl od policie odejít. Dne X. 2023 oznámil své nadřizené ukončení poměru ve zkušební době. Ta ale jeho výpověď nepřijala a zavolala dva příslušníky policie, kteří žalobci nasadili pouta a začali ho v kanceláři nadřizené vyslýchat, vyhrožovat mu a fyzicky ho napadat. Zbili ho baseballovou páskou, omotanou papíry a izolepou. Toto je běžná praxe venezuelské policie, neboť zranění a jizvy po takovýchto úderech nejsou tolik viditelné. X. Nutili ho, aby vypověděl, proč chce od policie odejít. Ptali se, zda má v úmyslu někomu poskytnout informace o fungování policie a o korupci, vyhrožovali mu obviněním z trestného činu. Podle žalobce se domnívali, že mu za informace někdo platí, či že je chce v budoucnu prodat. Rozbili mu mobilní telefon kladivem, aby nemohl nikoho kontaktovat. Po 15-20 minutách ho odvedli do cely, kde zůstal sám, bez jídla a pití, po dobu 1,5 dne. Žalobce vysvětlil, že ten den měl mít službu na 24 hodin, proto ho manželka [žalobkyně b)] neočekávala večer doma. Druhý den mu řekli, že když zaplatí 1 500 USD, bude mu výpověď schválena a bude propuštěn. Půjčili mu telefon, aby mohl zavolat manželce, která peníze přinesla.
4. Druhý den si šel žalobce stěžovat na své zadržení a zbití na vyšetřovací oddělení policie v X., kde mu však řekli pouze, že jeho stížnost nepřijmou. Podruhé se pokusil podat stížnost na hlavní správu vyšetřování a kriminalistiky v X., kde byl opět odmítnut, jak již bylo popsáno v napadeném rozhodnutí. Žalobce obdržel také hovor od kolegy z jeho policejní stanice, že si může vyzvednout potvrzení o výpovědi. Tento dokument však nedostal, pouze mu bylo dovoleno si jej vyfotit.
5. Na začátku prosince si žalobce a jeho manželka všimli, že jsou cca obden sledováni neznámou osobou. Nešlo poznat, zda se jednalo pokaždé o stejnou osobu, vždy měla černý šátek přes obličej, kšiltovku s logem policejní stanice a přijížděla stejných autem. Žalobce se domníval, že mělo jít o nátlak, aby si už nikde nestěžoval a nešířil informace. Sledující osoba se nesnažila skrývat, dle žalobce jí šlo o zastrašení. Žalobce i jeho žena se

začali bát o svou bezpečnost a rozhodli se zemi opustit. Vnitřní přesídlení v rámci Venezuely by pro ně nebylo řešením, neboť policie má všechny osobní údaje o žalobci a dokázali by ho najít kdekoli.

6. Žalovaný si nesprávně vystačil toliko s argumentací, že žalobcem předložený doklad o ukončení pracovního poměru u policie svědčí dle překladu o neosvědčení ve zkušební době. Z tohoto žalovaný dovodil, že výpověď žalobce je nevěrohodná. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasil a namítal, že dokument ve skutečnosti potvrzuje skončení pracovního poměru na jeho žádost. Žalobce se sice dostavil na seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, překladu dokumentu však nerozuměl. Dle žalobce došlo k nepřesnosti v překladu nebo výkladu překladu. Dále dodal, že i kdyby dokument potvrzoval ukončení pracovního poměru ze strany policie, stále to nevyvrací věrohodnost jeho azylového příběhu. Vzhledem k tomu, že jeho nadřízená žalobcovu výpověď odmítala, protože by to poškodilo pověst jednotky a mohlo vést k šíření informací o nekalých praktikách policie, nebylo by překvapující, kdyby žalobci místo potvrzení jeho výpovědi vystavila dokument o ukončení pracovního poměru ze strany policie.
7. Dle žalobce měl žalovaný provést doplňující pohovor ve chvíli, kdy zjistil, že překlad dokumentu se ne zcela shoduje s významem, který mu přisuzoval žalobce. Jedině tak mohl žalovaný konfrontovat obsah dokumentu s příběhem žalobce a zjistit, zda je jeho příběh opravdu smyšlený či zda žalobce může nepřesnosti osvětlit. Žalovaný tak selhal ve zjišťování stavu věci, když dospěl k závěru o nevěrohodnosti příběhu žalobce pouze na základě jeho rozporu s překladem klíčového důkazu bez toho, aby žalobci poskytl možnost se vyjádřit.
8. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55, podle kterého je vlastní výpověď žadatele o azyl základním a často jediným důkazem, který může žadatel doložit. Má-li správní orgán pochybnosti o hodnověrnosti tohoto klíčového důkazu, je jeho povinností se pokusit tyto pochybnosti ve spolupráci s žadatelem a za pomoci dalších důkazů odstranit. Pokud si výpovědi žadatelů o azyl o týchž skutečnostech odporují, je povinností správního orgánu poskytnout těmto žadatelům možnost rozporu vysvětlit. Dle žalobce lze tento závěr použít i na případ rozporů mezi výpovědí a důkazem předloženým žalobcem.
9. Žalobce dále doložil úryvek z Výroční zprávy o stavu lidských práv v roce 2023: Venezuela, od US Department of State, která popisuje jako jeden z významných problémů ve Venezuele beztrestnost bezpečnostních složek, policejní zneužívání pravomocí a zapojení do trestné činnosti, včetně nezákonného zadržování. Dle této zprávy představitelé režimu nepodnikli žádné účinné kroky k vyšetřování příslušníků bezpečnostních složek. Efektivitu bezpečnostních složek snižovala korupce, neadekvátní výcvik, nedostatečné vybavení a financování. Nevládní organizace upozorňovaly, že mnoho obětí neoznámí násilné trestné činy ze strachu z odplaty nebo z nedostatku důvěry v policii.
10. Žalobce a) jako důkaz soudu předložil fotografii ze dne 19. 11. 2023, zobrazující zranění X. (X.) poté, co žalobci den předtím policista záměrně X. po vyjádření úmyslu od policie odejít. Fotografie pořídil žalobce v den svého propuštění. X., vážnější zranění (X.) neměl. Dále předložil fotografii ze dne 19. 11. 2023, zobrazující X., den po zbití policií baseballovou pálkou. X. Konečně předložil fotografii ze dne 1. 12. 2023, zobrazující

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

osobu, která žalobce a jeho ženu sledovala. Osoba sedí v zaparkovaném autě, má černou kšiltovku, černé sluneční brýle a černý šátek zakrývajíc nos a ústa. Fotografie je pořízena z průchodu mezi domy, kde žalobce a jeho žena bydleli, pravděpodobně za tmy.

11. Žalobkyně b) je manželkou žalobce. V žalobě uváděla ve vztahu ke svému rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany totožné důvody jako manžel. S ohledem na tuto skutečnost navrhla spojení věcí ke společnému projednání. Tomuto návrhu soud vyhověl usnesením ze dne 30. 8. 2024, č. j. 19 Az 16/2024-25.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný v případě žalobce ve svém vyjádření stručně shrnul obsah předmětné žaloby a vyjádřil se, že napadené rozhodnutí je plně v souladu s platnou legislativou.
13. Dle žalovaného je stěžejním bodem žaloby nesouhlas žalobce s překladem dokumentu týkajícího se ukončení pracovního poměru u policie. Žalovaný se omezil na konstatování, že si daný dokument nechal řádným způsobem přeložit, přičemž bylo objasněno, že text dokumentu neprokazuje žalobcem popsany sled událostí a zároveň žalobce ničím nepodložil se tvrzení o chybném překladu. Žalovaný dále pouze odkazuje na svou argumentaci na str. 5-6 napadeného rozhodnutí, kde vše do detailu přezkoumal a vysvětlil.
14. V případě žalobkyně žalovaný plně odkázal na své vyjádření k případu žalobce.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce a) podal dne 12. 2. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 20. 2. 2024 poskytl údaje k podané žádosti, kde uvedl, že je X., nemá žádné politické přesvědčení a politicky se nikdy neangažoval. Jeho manželka je také X. státní příslušnicí a také žádá o mezinárodní ochranu v ČR. K průběhu cesty z vlasti do ČR sdělil, že společně s manželkou vycestoval letecky do X., kde přestoupili na letadlo do X., kam přiletěli dne 7. 2. 2024. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že ve vlasti pracoval na polici a z tohoto důvodu se obává návratu domů. ČR je podle něj dostatečně daleko od vlasti, aby zde byl v bezpečí, navíc tu má kamaráda.
16. Při pohovoru dne 20. 2. 2024 žadatel uvedl, že pro vycestování z vlasti se rozhodl na přelomu listopadu a prosince 2023. Tehdy kontaktoval svého známého v ČR, vysvětlil mu svou situaci a ten mu řekl, ať přijedou do ČR. S manželkou si přes cestovní agenturu koupili letenky do X. z našetřených peněz a s přispěním maminky manželky. Na letišti v X. je z neznámého důvodu nechtěli pustit, migrační pracovníci tvrdili, že šlo o nesrovnalost v dokladech. Nicméně žalobce se domníval, že to bylo z důvodu, že pracoval u policie, nebo že obecně chtějí zabránit migraci. Po třech hodinách čekání se obrátili na příslušníka Národní gardy, který odešel do kanceláře migrační policie a po návratu jim sdělil, že se dá situace vyřešit za 1000 USD. Žalobce mu dal peníze v hotovosti a pak je pustili.
17. Ohledně důvodu odchodu z vlasti žalobce uvedl, že od X. do X. 2023 pracoval na policejní stanici X., konkrétně v X. Ve Venezuele v roce X. vystudoval X., ve studiu tohoto oboru pak chtěl pokračovat i v X., kde ale nakonec studoval X. Po dvou až třech týdnech na pracovišti si začal všimnout korupčního jednání – manipulace s důkazy apod.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Promluvil si o tom se svou nadřízenou, ta mu řekla, že od policie odejít nemůže, že by to na ně vrhlo špatné světlo. Žalobce se rozhodl přesto podat výpověď ve zkušební době, ale jeho nadřízená ji nechtěla přijmout a přivolala pracovníky policie, kteří mu dali pouta. V kanceláři nadřízené ho začali vyslýchat, zda tyto informace chce někomu poskytnout. Žalobce jim řekl, že to nikomu nechce říct, chce jen odejít. Následně ho začali bít a nadřízená mu vyhrožovala, že ho obviní z trestného činu. Pak ho odvedli do cely, kde strávil celý den, načež mu bylo řečeno, že když nadřízené zaplatí 1500 USD, tak mu výpověď podepíše. Půjčili mu telefon, aby mohl zavolat manželce, která následně přinesla na stanici peníze. Pak ho pustili a nadřízená podepsala jeho výpověď. Dokument o ukončení pracovního poměru předložil žalovanému. Důvodem, proč byla nadřízená tak zásadně proti ukončení jeho pracovního poměru, bylo dle žalobce to, že byl X. a určitým způsobem X. Jeho nadřízená tedy nechtěla, aby po tak krátké době skončil, navíc by jim mohl být užitečný pro jejich nekalou činnost. Přibližně po týdnu od této události podal žalobce stížnost na vyšetřovací oddělení národní Bolívarovské policie v X., kde mu však sdělili, že je to vnitřní záležitost policie, a jeho stížnost odmítli převzít. Poté šel na Hlavní správu vyšetřování a kriminalistiky v X. (třída X.), kde jednomu z pracovníků vysvětlil svou situaci. Pracovník následně odešel, žalobce čekal asi hodinu a půl a poté mu bylo řečeno, že jeho oznámení nepřijmou, ať raději odejde, nebo může znovu skončit v cele. Důkaz o svém jednání žalobce nemá, neboť jeho stížnost nechtěli nikde přijmout. Dle žalobce je ve Venezuele zvykem oznámit stížnost ústně a osobně, proto ji neposlal poštou nebo elektronicky.

18. Od poloviny prosince si žalobce a jeho manželka všimli na ulici člověka, který se choval podezřele. Fotil si jejich bydliště, takže došli k závěru, že je sleduje. U jejich domu stálo také auto, ze kterého je někdo sledoval. Toto trvalo až do jejich odchodu z vlasti. Uvedená osoba měla policejní kšiltovku, z čehož žalobce usoudil, že ho sledovala policie. Vykládal si to jako nátlak, aby si už nikde nestěžoval, také podle něj mohli chtít opět nějaký úplatek. Žalobce nebyl znovu kontaktován. Manželka měla strach z osob, které je sledovaly, nechtěla už chodit ani na nákup. Rozhodli se odcestovat, neboť měli strach, že jim může kdykoli někdo ublížit. Nezvažovali možnost přestěhovat se na jiné místo ve Venezuele, protože žalobce se obával, že by si ho mohli najít všude, neboť byl v X. policie. Jiné problémy se státními orgány neměl. V případě návratu do vlasti se žalobce obává, že by ho vyslýchali a zjišťovali, zda svou zkušenost nesdělil někde v zahraničí. Pak už by to podle něj brali jako politickou věc.
19. Dne 20. 2. 2024 žalobce předložil žalovanému dva dokumenty ve španělském jazyce, konkrétně doklad o úspěšném absolvování studia X. na X. z listopadu roku X. a dokument vydaný Státním policejním komisařstvím X., městskou kriminalistickou divizí X., ze dne 23. 11. 2023, který dokládá ukončení žalobcova pracovního poměru u policie. Žalovaný si nechal uvedené dokumenty řádně přeložit do češtiny a použil doklad o ukončení pracovního poměru jako jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí.
20. Dne 11. 3. 2024 žalobce doložil žalovanému USB flash disk, který obsahuje: video, na kterém je vidět muž s černou kšiltovkou a šátkem přes obličej, jak nastupuje do auta a odjíždí; několik fotografií zraněného X. a X.; fotografie rozbitého telefonu; fotografie stejného muže, který je i na videu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že doložený materiál nepoužil jako podklad pro vydání rozhodnutí, neboť naprosto nic nedokazuje, natož pak skutečnost, že by právě žalobce byl bit či jakkoli pronásledován

venezuelskou policií. Dle žalovaného není zřejmé, kdo, kdy a kde tyto záznamy pořídil, či koho se týkají, natož aby pak dokazovaly tvrzené problémy žalobce.

21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je údajný problém žalobce s venezuelskou policií, pro kterou pracoval a od které se následně rozhodl odejít kvůli svému nesouhlasu s tamním korupčním jednáním. Žalovaný vycházel z výpovědi žalobce, z doloženého dokumentu vydaného Státním policejním komisařstvím X. a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Venezuele (Informace Venezuela – Mixed Migration Centre – Návrat do Venezuely: hnací faktory, očekávání a úmysly, prosinec 2022; Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) – Venezuela: Protestní akce v minulosti a v současnosti, možnosti návratu do země pro osoby, která se účastnily velkých demonstrací v letech 2017 – 2019, ze dne 30. 5. 2023; Informace OAMP – Venezuela - bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, zde dne 11. 9. 2023). Žalobce se s těmito podklady seznámil dne 10. 4. 2024, přičemž doplnil, že přes WhatsApp se den předtím dozvěděl od svých sousedů ve Venezuele, že kolem jejich sídliště jezdil člověk na motorce a sídliště si fotil.
22. Žalovaný uzavřel, že žalobce během správního řízení neuvedl žádné skutečnosti směřující k tomu, že by vyvíjel ve své vlasti činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod, za které by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce nikdy nebyl členem žádné politické strany, politicky se neangažoval, a kromě popsání problému s venezuelskou policií neměl se státními orgány žádné potíže. Rovněž z vlasti vycestoval přes oficiální zahraniční přechod na základě vlastního cestovního dokladu, jehož platnost si v roce 2022 nechal bez jakéhokoli problému prodloužit až do roku 2027.
23. Dále žalovaný nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů vedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce výslovně uvedl, že z těchto vymezených důvodů ve vlasti nikdy problémy se neměl, nikdy nebyl trestně stíhán. Žalovaný zopakoval, že žalobce neměl problémy s prodloužením cestovního dokladu a se samotným vycestováním. K tvrzení žalobce, že na letišti v X. musel podplatit migrační pracovníky, aby mohl vycestovat, žalovaný konstatoval, že i sám žalobce se pouze domnívá, že toto mělo spojitost s jeho výpovědí u policie. Poznamenal také, že žalobce zaplatil úplatek 1000 USD, tedy značnou finanční částku, bez toho, aby se proti tomuto zjevně ilegálnímu jednání migračních úředníků jakkoli pokusil bránit.
24. K incidentu na oddělení venezuelské policie ve městě X. žalovaný uvedl, že tento žalobcův azylový příběh je zcela evidentně lživý a že dotyčný si jej vymyslel jen za účelem získání mezinárodní ochrany. Konstatoval, že si v rámci své úřední činnosti nechal přeložit dokument vydaný Státním policejním komisařstvím X., který má podle žalobcova tvrzení dokládat ukončení jeho pracovního poměru u policie na jeho žádost. Z překladu následně zjistil, že se naopak jedná o dopis o nepřijetí žadatele jako uchazeče o práci do služebního poměru na příslušné policejní oddělení, v rámci jeho zkušební doby, a to na základě rozhodnutí zaměstnavatele. V dopise dle žalovaného jednoznačně stojí, že žalobce byl uchazečem o místo v městské kriminalistické divizi X. a že do funkce definitivně nebyl přijat na konci X. 2023. Tudíž uvedené problémy a incidenty, které spojuje s jeho rozhodnutím z místa odejít, ani nemohl zažít. Nemohl být nucen zůstat,

být zbit a být přinucen zaplatit úplatek, aby jej jeho nadřízená propustila, když opak, tedy jeho výpověď ze strany policie, je pravdou. Žalovaný dodal, že i bez usvědčujícího dokumentu, který žalobce sám dodal, je jeho azylový příběh velmi nedomyšlený. Vyjádřil pochybnosti, že po necelých X. v pracovním poměru u policie by se žalobce dostal k tak citlivým a kompromitujícím informacím stran tamní korupce, že by to v případě jeho odchodu od policie mělo vést k výhrůžkám, bití a následně i k sledování jeho domu neznámou osobou. Policie se měla údajně bát, že po odchodu vyrazí informace stran tamních korupčních praktik, nicméně žalobce sám potvrdil, že mu byl odchod od jednotky umožněn a nadále nebyl policií kontaktován. O svých údajných stížnostech na policejní jednání nemá žádné písemné důkazy. Nakonec bylo žalobci i umožněno odletět ze země. Dle žalovaného je očividným důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu snaha žalobce zlegalizovat si pobyt na území ČR. S odvoláním se na judikaturu žalovaný konstatoval, že legalizace pobytu není jedním z taxativně vypočtených důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na výše uvedené shledal, že žadatel nesplňuje podmínky ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu.

25. Při posouzení žádosti žalobce z hlediska důvodů pro udělení doplňkové ochrany vycházel žalovaný z výše popsaných podkladů. Žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci v případě návratu do vlasti mohla hrozit vážná újma formou trestu smrti nebo popravy. Dle Informace OAMP o Venezuele ze dne 11. 9. 2023 není podle tamějších zákonů možné udělit trest smrti za žádný trestný čin. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobci hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné trest pokládat za „ponižující“, musí být ponížení a pokoření, které jej doprovázejí, dosáhnout mimořádného stupně. Dle žalovaného toto není případ žalobce, neboť by mu takovéto nebezpečí muselo reálně a bezprostředně hrozit. Ohledně žalobcova problému s policií žalovaný v plném rozsahu odkázal na svou argumentaci k neudělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu.
26. Konstatoval pak, že dle Informace OAMP o Venezuele ze dne 11. 9. 2023 Madurův režim bez vysvětlení zabavoval pasy novinářům, členům opozice a poslancům, kteří se pokoušeli opustit zemi, nebo také účtoval občanům neoficiální přemrštěné sazby za vystavení cestovních dokladů. Žalobce však s vydáním pasu a vycestováním oficiální cestou žádné problémy neměl. Navíc nepatří mezi členy opozice, poslance, ani novináře, jakožto více sledované osoby, a tak není žádný důvod se domnívat, že by o jeho osobu po návratu měly státní orgány jakýkoli zvýšený zájem.
27. Dále žalovaný uvedl, že dle Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) – Venezuela, ze dne 30. 5. 2023, dlouhodobý pobyt občanů Venezuely v cizině, popř. požádání o azyl, se nejeví jako okolnost, kterou se venezuelské úřady zabývají. Úřady naopak přemlouvají Venezuelany k návratu, aby navodily zdání, že poměry v zemi se normalizují. Na základě tohoto žalovaný konstatoval, že žalobce nemá naprosto žádné objektivní důvody pro své obavy a do Venezuely se může bezpečně vrátit.
28. Vzhledem k výše uvedenému dospěl žalovaný k závěru, že žadatelův azylový příběh je nevěrohodný a že neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný tak rozhodl napadeným rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

29. Žalobkyně b) podala dne 12. 2. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 20. 2. 2024 poskytla údaje k podané žádosti a byl s ní proveden pohovor. Žalobkyně uvedla stejné důvody k vycestování z vlasti jako její manžel (tedy že manžel pracoval na policii a kvůli problémům v jeho práci byli nuceni opustit vlast). Při pohovoru dne 20. 2. 2024 popsala, že k vycestování se rozhodli v listopadu 2023, na letišti v X. nechtěli jejího manžela pustit a musel je podle ní podplatit. Předpokládá, že měl nějaký záznam v databázi. Když procházeli přes migrační kontrolu a kontrolovali manželův pas, tak mu dle jejích slov řekli, aby si stoupl stranou a počkal. Manžel si šel promluvit s dalším pracovníkem migrační kontroly a ten souhlasil, že za 1 000 USD je oba pustí. Uvedla, že manžel to dotyčnému pracovníkovi zaplatil v hotovosti, a pak kontrolou prošli. Zdrželi se tam asi tři hodiny. Vyloučila, že by měla nějaké potíže se státními orgány - policií či soudy, a také popřela, že by měla jakékoliv problémy kvůli její národnosti, náboženství, pohlaví nebo kvůli zastávání politických názorů. Na otázku, v jakém období manžel pracoval u policie, odpověděla, že tam pracoval jen krátce, od X. 2023 do X. 2023. Manžel vystudoval v roce X., poté pokračoval ve studiu v X., a pak se vrátil domů a nastoupil k policii ve městě X., pracoval v X. Manžel si začal všimnout, jak se manipuluje s důkazy, jaká je tam korupce apod. Když to viděl, tak si promluvil se svou nadřízenou, ale ta to podle ní zlehčovala a popřela. Manžel se s tím ale nechtěl smířit, a tak se rozhodl odejít od policie. Sám podal výpověď ve zkušební době, ale nadřízená ji nechtěla přijmout. Dva dny manžela zadržovali na policii a zbili ho, aby mlčel a nikomu nic neřekl. Nakonec svoji nadřízenou uplatil částkou 1 500 USD, a pak mu výpověď podepsala. Vrátil se domů zbitý a vystrašený, měl rozbitý telefon, nedávali mu jídlo ani pití. Manžel chtěl podat stížnost na nadřízený policejní orgán, ale jeho stížnost nechtěli přijmout s tím, že takové věci se u policie dít nemohou. Sdělila, že zkusil podat stížnost na další policejní orgán, ale dopadl stejně. Jednoho dne si všimli na ulici člověka, který se choval podezřele, a dospěli k závěru, že je sleduje. Řekla, že u jejich domu stálo auto, které je sledovalo, a dle ní dostali strach a uvědomili si, že jim mohou kdykoliv ublížit. Žadatelka se podle ní domnívá, že je sledovali, protože manžel i přes slib, který dal své nadřízené, chtěl věc oznámit. Rozhodli se raději odcestovat a dál již tento problém neřešili. Manželův kamarád z ČR manželovi řekl, aby přijeli sem do bezpečí. K dotazu žadatelka upřesnila, že manžel byl zadržován na policejní stanici X. Stran toho, na jaké konkrétní složky podával stížnosti, žadatelka sdělila, že první stížnost chtěl podat na policejní stanici X. v X. a druhou chtěl podat na Hlavní správu vyšetřování a kriminalistiky v X. Nemá žádný důkaz, protože ji nechtěli nikde přijmout. Na dotaz, že její manžel pracoval u policie X., tak jaké konkrétní informace o manipulaci s důkazy a korupci se při své práci dozvěděl, odpověděla, že details neví, neboť manžel jí řekl jen obecné informace o existenci korupce a manipulaci s důkazy. Jmenovaná popřela, že by manžel byl do jejich odjezdu z vlasti ještě někdy zadržen. Na otázku, z jakého důvodu je tedy policejní složky sledovaly, odpověděla, že si myslí, že manžela chtěli vystrašit, aby si ještě někde nestěžoval a nemluvil. Žadatelka vyloučila, že by s ohledem na manželovy potíže měla ona sama nějaké problémy kromě toho, že je zmíněný člověk sledoval. Na dotaz, z čeho usuzuje, že je sledovala policie, odpověděla, že dotyčný člověk měl čepici s policejním odznakem. Dle ní se nesnažili nijak skrývat a chtěli, aby je viděli. K otázce, jaký zájem měla policie na tom, aby manžel nevycestoval z vlasti, dotyčná řekla, že se domnívá, že nechtěli, aby mluvil o tom, co se mu stalo. Má strach, že by mohli manželovi nějak

ublížit. Současná situace ve vlasti je celkově nebezpečná, v roce 2017 žadatelku a její rodinu přepadlo šest ozbrojených mužů a vše jim ukradli, včetně nákladního auta. Matka to šla ohlásit na policii, ale ta nic nevyřešila.

30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí o její žádosti odkázal na závěry obsažené ve správním rozhodnutí ve věci jejího manžela, žalobce a), a žádost podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu zamítl.
31. Žalovaný hodnotil incident s oddělením venezuelské policie ve městě X., který měl zažít manžel a který byl údajně důvodem pro jejich odcestování z vlasti i následné podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že odkázal na správní rozhodnutí ve věci samostatné žádosti o udělení mezinárodní ochrany manžela žalobkyně, když dospěl k závěru, že jeho azylový příběh je zcela lživý a že si jej vymyslel jen za účelem získání pozitivního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud jde o údajné sledování jmenované ze strany neznámého muže s čepicí s policejním odznakem, kterého viděli s manželem na ulici, nebo že u jejich domu stálo auto, které je sledovalo, správní orgán i s ohledem na konstatovanou nevěrohodnost celkových výpovědí manžela o jeho údajných problémech ve vlasti je toto nucen označit rovněž za nevěrohodné. Jmenovaná se společně s manželem zjevně snaží vytvořit jakýkoliv azylový příběh, který by jim zajistil možnost legálního pobytu v ČR, kdy prostá legalizace pobytu za účelem vylepšení jejich ekonomické situace byla jediným důvodem jejich příchodu do ČR. Jak vyplývá z rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany manželovi jmenované, tento pracoval u policie, pokud vůbec tam pracoval, pouhé X. jako uchazeč o funkci, a jeho služební poměr, pokud vůbec ovšem začal, byl ukončen ze strany manželova zaměstnavatele, jak sám manžel jmenované doložil, nikoliv ze strany jejího manžela z důvodu údajného nesouhlasu dotyčného z korupčními praktikami. Jeho přínos a význam pro danou policejní stanici v rámci jeho práce X. tak zjevně nebyl tak vysoký a výjimečný, jak se snaží žadatelka nebo i její manžel v rámci jeho řízení správní orgán přesvědčit. Co se týče očividného důvodu podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy snahy legalizovat si pobyt na území ČR, správní orgán konstatuje, že legalizace pobytu není mezi taxativně vypočtenými důvody v ustanovení § 12 zákona o azylu. Žadatelka sama o sobě ve vlasti nikdy žádné problémy neměla, a to ani se státními či bezpečnostními orgány, nikdy nebyla trestně stíhána a z vlasti vycestovala skrze oficiální hraniční přechod na mezinárodním letišti, s oficiálním venezuelským dokladem, který je platný až do roku 2032, a bez sebemenších problémů.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud v Praze přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Soud rozhodl bez jednání a dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.
33. Podle čl. 4 bod 1 směrnice 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“): *Členské státy mohou pokládat za povinnost žadatele předložit co nejdříve všechny náležitosti potřebné*

k doložení žádosti o mezinárodní ochranu. Povinností členského státu je posoudit významné náležitosti žádosti ve spolupráci se žadatelem.

34. Podle čl. 4 bod 3 kvalifikační směrnice: *Posouzení žádosti o mezinárodní ochranu se provádí jednotlivě a jsou při něm zohledněny: a) všechny významné skutečnosti týkající se země původu v době rozhodování o žádosti, včetně právních předpisů země původu a způsobu jejich uplatňování; b) významná prohlášení a dokumenty předložené žadatelem, včetně informací o tom, zda žadatel byl nebo by mohl být pronásledován nebo zda utrpěl nebo by mohl utrpět vážnou újmu; c) konkrétní postavení a osobní situace žadatele, včetně takových faktorů jako jsou původ, pohlaví a věk, aby na základě osobní situace žadatele bylo možno posoudit, zda by jednání, kterým žadatel byl nebo mohl být vystaven, mohla být považována za pronásledování nebo vážnou újmu; d) skutečnost, zda žadatel po opuštění země původu vyvíjel činnost, jejímž jediným nebo hlavním účelem bylo vytvoření nezbytných podmínek pro požádání o mezinárodní ochranu, aby bylo možno posoudit, zda by tato činnost vystavila žadatele pronásledování nebo vážné újmě, kdyby se do uvedené země vrátil; e) skutečnost, zda by od žadatele bylo možné rozumně očekávat, že by využil ochrany jiné země, ve které mohl požádat o občanství.*
35. Podle čl. 4 bod 3 kvalifikační směrnice: *Uplatňují-li členské státy zásadu, podle které je povinností žadatele, aby žádost o mezinárodní ochranu zdůvodnil, a nejsou-li jednotlivá prohlášení žadatele doložena písemnými nebo jinými doklady, nevyžadují tato prohlášení důkazy při splnění těchto podmínek: a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil; b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí; c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případě žadatele; d) žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možné době, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil, a dále e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele.*
36. Žalovaný vycházel z předpokladu, že žalobce jedná účelově, jeho jedinou snahou je zlegalizovat si na území ČR pobyt a zlepšit svou ekonomickou situaci. Tento závěr opřel v zásadě o tvrzení, že dokument doložený žalobcem ve skutečnosti svědčí o zrušení jeho pracovního poměru ze strany zaměstnavatele, tedy venezuelské policie. K tomuto závěru vedl žalovaného překlad dokumentu do českého jazyka, který si nechal vyhotovit. Dle překladu se jedná o „*dopis o nepřijetí do funkce uchazeče*“. Z této fráze žalovaný vyvodil, že žalobce nemohl zažít uvedené problémy a incidenty, které spojuje se svou snahou naopak z místa na základě svého rozhodnutí odejít. Dle žalovaného nemohl být zbit, být nucen zůstat a zaplatit úplatek, aby jej jeho nadřízená propustila, když naopak dostal výpověď ze strany policie. K tomuto žalovaný dodal, že i bez tohoto usvědčujícího dokumentu je příběh žalobce velmi nedomyšlený. Vzněl pochybnosti o tom, že by se žalobce po necelých X. u policie dostal k tak citlivým a kompromitujícím informacím stran tamní korupce, že by to v případě jeho odchodu vedlo k výhrůžkám, bití a následnému pronásledování. Zároveň poznamenal, že žalobce s manželkou vycestovali bez problémů, přes oficiální hraniční přechod a s platným cestovním dokladem. Žalovaný žalobcům neudělil mezinárodní ochranu, neboť nepovažoval žalobcův azylový příběh za věrohodný.
37. Je tedy patrné, že hlavním důvodem pro zamítavá rozhodnutí žalovaného byl rozpor mezi tvrzeními žalobce ohledně ukončení pracovního poměru z jeho strany a jím

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

předloženým dokumentem, který si žalovaný vyložil jako výpověď ze strany zaměstnavatele.

38. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2024, č. j. 2 Azs 366/2023-23, žadatel musí v řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve tvrdit existenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany. Správní orgán je pak následně povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Musí také žadateli poskytnout během pohovoru dostatečný prostor k tomu, aby všechny důvody své žádosti uplatnil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74). Břemeno tvrzení tedy v řízení o udělení mezinárodní ochrany stíhá žadatele o azyl. Zároveň, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63 *„v případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany však uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak je třeba žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat se zjištěními týkajícími se politického prostředí v zemi původu žadatele.“* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004-89 *„uvede-li žadatel o udělení azylu v průběhu správního řízení skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat závěru, že opustil zemi původu pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je povinností správního orgánu vést zjišťování skutkového stavu takovým způsobem, aby byly odstraněny nejasnosti o žadatelových skutečných důvodech odchodu ze země původu.“*
39. Břemeno důkazní je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. *„Žadatel je povinen prokázat jím tvrzené skutečnosti, je-li to v jeho možnostech, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40). Jsou-li žadatelem o udělení mezinárodní ochrany důvody uvedené v § 12 zákona o azylu alespoň tvrzeny, správní orgán má povinnost je prověřit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 2 Azs 60/2008-58).
40. Ve stručnosti tedy z výše uvedené judikatury vyplývá, že žadatel je povinen tvrdit skutečnosti relevantní pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán má povinnost tato tvrzení prověřit a konfrontovat je se zjištěními týkajícími se situace v zemi původu žadatele.
41. Pokud jde o otázku hodnocení věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu, tou se zabýval Nejvyšší správní soud mj. v rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS, v němž uvedl: *„Závěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele o mezinárodní ochranu či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem, a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU. Mezi tyto indikátory hodnověrnosti patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu.“*
42. Způsob vyhodnocení jednotlivých indikátorů věrohodnosti je blíže rozveden v materiálech Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (od r. 2022 Agentura Evropské unie pro otázky azylu, European Union Agency for Asylum, EUAA), především v praktické příručce Posuzování důkazů z března 2015 nebo Evidence and

credibility assessment in the context of the Common European Asylum System z roku 2018. Podle čl. 1.2.2.3 praktické příručky: Posuzování důkazů, je na veškeré nesrovnalosti, problémy s přesvědčivostí a nedostatečné informace třeba upozornit žadatele, který by měl dostat příležitost vyjasnit je. Vyšetřující úředník by se měl zaměřit také na zjištění jejich příčin, aby mohl náležitě posoudit jejich vliv na posouzení věrohodnosti.

43. Nejvyšší správní soud pak indikátory věrohodnosti shrnul v rozsudku ze dne 3. 6. 2024, č. j. 5 Azs 256/2023-65, tak, že *„pro posouzení věrohodnosti výpovědi žadatele je nutno zvážit, zda je žadatelem předestřený azylový příběh popsán dostatečně konkrétně a plausibilně; dále je nutno zvážit, zda jsou žadatelova tvrzení rozporná mezi sebou navzájem či s jinými důkazy (s případnou rozporností je nutno žadatele obeznámit a je nutno mu umožnit nesrovnalosti objasnit), a nutno je též posoudit, zda jsou žadatelem uváděná tvrzení v souladu se známými informacemi o zemi původu.“*
44. V projednávaném případě posouzení hodnověrnosti výpovědi žalobců žalovaným nespĺňuje kritéria vyplývající z výše uvedené judikatury. Žalovaný se omezil na strohý závěr o neplausibilitě žalobcova azylového příběhu, neboť shledal, že během X. u policie nemohl být svědkem tak závažného korupčního jednání, že by odchod žalobce mohl vyvolat jím popsané následky. Během pohovoru se však žalobce nedotázal, jakých konkrétních situací byl dotyčný svědkem, či jak si vysvětluje, že ostatní příslušníci policie před ním své korupční jednání nezakrývali. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, je povinností žalovaného vést pohovor tak, aby položené otázky důsledně směřovaly ke zjištění veškerých rozhodných skutečností a k prověření hodnověrnosti stěžovatelova azylového příběhu (srov. rozsudek ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36). Tvrzení žalovaného je však pouhou domněnkou, kterou se nepokusil ověřit během pohovoru se žalobcem, neopírá se tak o řádné zjištění skutkového stavu. Další úvahy žalovaného o účelovosti výpovědi žalobce, zejména ohledně okolností vycestování z Venezuely a žalobcovy ekonomické motivace, soud považuje za mimoběžné, neboť si navzájem protirečí. Žalovaný na jednu stránku došel k závěru, že skutečné důvody odchodu žalobce z vlasti jsou ekonomické. Na druhou stránku však na několika místech v napadeném rozhodnutí argumentoval, že žalobce byl s to platit vysoké úplatky v řádech tisíců dolarů a že jeho rodina se v rámci možností má dobře. V tomto ohledu je tedy nejasné, jaké závěry vyvozuje žalovaný z žalobcovy ekonomické situace a jakou roli tato má na hodnocení hodnověrnosti výpovědi žalobce.
45. Otázkami vnější konzistentnosti výpovědi žalobce se pak žalovaný prakticky nezabýval. Byť si opatřil informace o bezpečnostní a politické situaci ve Venezuele, tyto použil jenom k vyvrácení tvrzení žalobce. Opomenul však konfrontovat žalobcův příběh s informacemi o mučení a jiném nelidském zacházení z rukou policejních orgánů a bezpečnostních složek, které jsou uvedeny v Informaci OAMP o Venezuele ze dne 11. 9. 2023. Tato uvádí, že *„[p]řestože ústava a zákony stanoví, že žádná osoba nebude vystavena krutému, nelidskému nebo ponižujícímu trestání, objevily se zprávy o tom, že bezpečnostní složky napojené na Madurův režim pravidelně mučily a týraly zadržené osoby. Úřad ombudsmana byl vůči režimu loajální a neuveřejňoval statistiky o stížnostech na mučení policií.“* Na jiném místě zpráva označuje beztrestnost bezpečnostních složek za významný problém, neboť Madurův režim nepřijal žádná účinná opatření k vyšetřování činitelů, kteří se dopustili porušování lidských práv. Ve světle těchto informací je soud

toho názoru, že žalovaný ve svém posouzení hodnověrnosti pochybil, když žalobcova tvrzení neporovnal s jemu známými, relevantními informacemi o zemi původu.

46. Žalovaný svůj závěr opřel především o vnitřní nekonzistentnost azylového příběhu žalobce, spočívající v rozporu mezi žalobcem předloženým dokumentem a jeho tvrzeními. Dle žalovaného tento dokument dokazuje, že žalobcův pracovní poměr byl ukončen ze strany policie. Žalobce naopak předložil tento dokument na podporu svého tvrzení, že pracovní poměr ukončil sám ve zkušební době. Je tedy patrné, že výklad tohoto dokumentu považoval žalovaný za klíčový pro posouzení hodnověrnosti žadatele. Soud však poznamenává, že překlad dokumentu není jednoznačný. Předmět je v záhlaví označen za „*zaslání výpovědi*“ bez specifikace, která strana výpověď podala. Žalovaný svou argumentaci opíral o část vlastního textu, která vysvětluje, že se jedná o „*dopis o nepřijetí do funkce uchazeče jménem A. D. M. D.*“. Text však pokračuje takto: „*jehož důvody jsou v tomto dopise vysvětleny*“. Je nejasné, proč by byly v dopise vysvětleny uchazečovy důvody, pokud by byl jeho pracovní poměr ukončen ze strany zaměstnavatele. Soud je tedy toho názoru, že ani při důkladném výkladu přeloženého dokumentu nelze bez pochybností dojít k jednoznačnému závěru, která strana ukončila žalobcův pracovní poměr.
47. Žalovaný přikládal obsahu předmětného dokumentu naprosto zásadní váhu, neboť na jeho základu založil své tvrzení o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce. Jak však vyplývá z evropského práva a potažmo z výše uvedené judikatury, pokud žalovaný došel k názoru, že žalobcova tvrzení jsou v rozporu s jím předloženým důkazem o ukončení pracovního poměru, měl povinnost žalobce s tímto obeznámit a umožnit mu nesrovnalosti objasnit. Tím spíše, když z překladu dokumentu jednoznačně nevyplývá, kým byl pracovní poměr ukončen. Žalovaný však žalobce na tuto nesrovnalost během řízení o jeho žádosti neupozornil a odepřel mu tak možnost se k obsahu dokumentu a jeho výkladu vyjádřit. Byť se žalobce dostavil k nahlížení do spisu a s uvedeným překladem dokumentu se seznámil, tento rozpor nemohl odhalit, neboť česky nemluví. Pokusit se o objasnění rozporů měl žalovaný tím spíše, že jde o dokument s právním obsahem ohledně problematiky ukončení pracovního poměru ve státě s právní úpravou odlišnou od českého právního systému, zároveň překlady právních dokumentů bez znalosti dalších souvislostí nemusí být vždy jednoznačné a může být složité vystihnout skutečný obsah a smysl překládané listiny.
48. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný se měl pokusit odstranit rozpor mezi žalobcovou výpovědí a jím předloženým důkazem, neboť „*není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). Lze souhlasit se žalobcem, že v případě, kdy měl žalovaný tak závažné pochybnosti o hodnověrnosti žalobce v důsledku tvrzeného rozporu, správným řešením by bylo provedení doplňujícího pohovoru. Žalobce by tak dostal příležitost se vyjádřit a případně osvětlit, jak mohl daný rozpor vzniknout. Žalovaný takto nepostupoval a omezil se na konstatování, že žalobci v souvislosti s jeho odchodem od policie azylově relevantní nebezpečí v zemi původu nehrozí. Tímto řízením o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zatížil vadou, neboť nedostal standardu zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

49. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu, když nezjistil skutkový stav v dostatečné míře, aby si mohl učinit úsudek ohledně podmínek pro udělení mezinárodní ochrany (zejména podle § 14a zákona o azylu), a je tedy dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
50. Ohledně žaloby žalobkyně b), soud poznamenává, že žalovaný založil své závěry o neopodstatněnosti obav žalobkyně z návratu do vlasti takřka výhradně na tvrzení o smyšlenosti azylového příběhu jejího manžela. Obdobnou situací se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 8. 2021, č. j. 1 Azs 160/2021-31, kde posuzoval kasační stížnost stěžovatelky, která svůj strach z návratu do vlasti odvozovala od situace manžela. Stěžovatelka nepředestřela samostatný azylový příběh a výsledek řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl tedy do značné míry odvislý od úspěšnosti žádosti jejího manžela. Nejvyšší správní soud v odkazovaném případě již v předcházejícím rozsudku (ze dne 22. 7. 2021, č. j. 6 Azs 114/2021-46) odmítl tvrzení ohledně nevěrohodnosti azylového příběhu jejího manžela, neboť správní orgán nedostatečně objasnil skutkovou situaci. Za těchto okolností neobstál ani rozsudek ve věci manželky, neboť správní orgán založil své závěry o neopodstatněnosti jejích obav na své argumentaci v případě manžela. Vzhledem k provázanosti azylových příběhů obou manželů Nejvyšší správní soud přikročil ke zrušení napadeného rozhodnutí v případě manželky.
51. Soud je toho názoru, že předmětné žaloby by měly být posouzeny dle výše nastíněných závěrů Nejvyššího správního soudu, neboť skutková situace je velmi podobná. Jelikož soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí v případě žalobce pro nedostatečné zjištění skutkového stavu, je pouze logické, že rozhodnutí napadnuté žalobkyní nemůže obstát, neboť vychází z totožných skutkových zjištění. Soud je tudíž nucen zrušit i napadené rozhodnutí týkající se žalobkyně.
52. K navrhovaným důkazům (fotografiím) soud konstatuje, že tyto byly již součástí správního spisu, proto nepřistoupil k jejich provedení k důkazu při jednání.
53. S přihlédnutím ke shora uvedenému soud žalobami napadená rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušuje bez nařízení jednání proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadených rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovuje, že se věci vrací žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovaný je vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
54. V dalším řízení bude na žalovaném, aby se žádostmi žalobců znovu zabýval a umožnil jim objasnit tvrzené rozpory, a to provedením doplňujícího pohovoru. V doplňujícím pohovoru dá správní orgán možnost se vyjádřit k předloženým fotografiím, za účelem objasnění okolností, za nichž fotografie vznikly. Fotografie žalovaný zahrne mezi podklady pro vydání rozhodnutí (čímž soud nepředjímá, jakou jim po vyhodnocení všech okolností přisoudí důkazní váhu a jak je bude hodnotit ve spojení s tvrzeními žalobců a jejich výpověďmi a ostatními podklady). Při důsledném přezkoumání hodnověrnosti azylového příběhu žalobců je nezbytné, aby žalovaný řádně vyhodnotil výpovědi dle výše shrnutých indikátorů hodnověrnosti, tedy plauzibility a konkrétnosti tvrzení a jejich vnitřní a vnější konzistentnosti. Úkolem žalovaného také bude, aby se při posouzení žádosti důsledně věnoval obsahu podkladů, které shromáždil, a

konfrontoval je s tvrzeními ohledně praktik venezuelské policie. Své závěry potom bude muset řádným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit.

55. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobcům žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. září 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

Samosoudkyně